

Planinske pesmi.

1.

Ko večerni tihi dihi nad goro trepečejo, takrat pravljice duhovi si v vrhéh šepečejo . . .	In poslušal deček rožni sem v mladosti njih glasove, ko snežnikov mračne glave je objemal vetra šum.	Pa sem sanjal, sanjal sladko o gradovih, o meglicah, o življenju, polnem rožic — tamkaj gori v alpskem snù . . .
---	---	---

A sedaj v večernih urah
hodim sam in zrem v daljavo,
kjer se dvigajo snežniki
v mraku v biserno nebo.

In v srce mi plava misel,
tako žalostna in hladna,
kot jesenske nočne megle
mračni in drhteči dih . . .

2.

Kakor pravljica prelestna
noč na zemljici sloni,
in igra se vetre šumljajoči
z nje dehtečimi lasmi.

Kakor zvesti zaročenec
jo objema krog vratu
in šepeče ji besede sladke,
spev pokoja, spev mirú . . .

In šumi ji vse pozdrave,
ki jih naročile so
oj planine drage, ko se solzne
od njegà ločile so . . .

Pa poslušà noč šumeča
tiho šepetanje to
in vzdrhti v neskončnomili sreči — —
solza ji rosí oko . . .

3.

Jutro speje čez poljano
kakor angelc zlatokril
in poljube smehljajoče
rožam v lica diha mil . . .

V neizraznem trepetanju
pa drhtijo cvetke vse,
njih zahvala v rosnem jutru
tja pred prestol božji spè . . .

Ah, da mogel jaz bi enkrat
z jutrom mladim v novi dan,
tja k planinam, tja k planinam,
na prelepo mojo stran!

Tam bi molil, sveto molil
v rosno jutro, v tiho noč,
pa drhte bi planine,
bajke mi šepetajoč . . .

4.

Tam v daljavi snežne gore
tiho so se javile
in z meglico plavajočo
mene so pozdravile . . .

Pa jim lice bilo tožno,
ko so semkaj gledale —
Ah, saj vem, planine, kaj bi
rade mi povedale!

Tu v tujini, v svetni blodnji
zábila je duša vas,
tu v tujini, daljni, daljni
vaš izgubil sem obraz . . .

Pa sedaj ljubezen zemska
plaho je izginila:
vaša poezija sveta
dušo je prešinila . . .

Cvetko Slavin.